

Dobry člověk a lékař: primář Vladimír Rambousek

Když jsme si během letošních letních měsíců předávali po telefonech a mailech smutnou zprávu o nemoci, potransplantačních komplikacích a nakonec o smrti primáře Vladimíra Rambouska, obvykle někdo z nás připojil v rozhovoru poznámku o Vladimírově slušnosti a obětavosti. Osobně jsem ho poznal před více než 25 lety ještě v době, kdy pracoval jako nefrolog na II. dětské klinice v Motole, kde se stal nakonec primářem. Už tenkrát mě jako začínajícího sekundáře se zájmem o dětskou nefrologii oslovila jeho upřímnost, vstřícnost a otevřenost. Přestože jsem byl v pozici žadatele o konziliární vyšetření, nejčastěji o biopsii ledvin, dal mně pocítit váhu skutečné kolegiality bez stínu nadřazenosti lékaře ze specializovaného klinického pracoviště. Námi provedená vyšetření bral zcela vážně, neměl potřebu je znovu ověřovat a své další kroky na ně plynule navazoval. Ale dal mi pocítit něco navíc: nepředstíraný zájem o konkrétní osud pacienta a jeho rodičů. Když jsem ho požádal o provedení biopsie, po sdělení termínu výkonu a chvilce přemýšlení připojil: „Mohl bys mu udělat předoperační a koagulační vyšetření, abychom už tady neztráceli čas a mohli hned druhý den po přijetí udělat biopsii, aby tady nemusel dlouho ležet. Přece jen to mají daleko do Prahy a bylo by mu tady smutno.“ To jsem mimo svého bývalého primáře dr. Hadravy zažil v té době podruhé. Totiž to, že lékař dokáže myslet nejen na své diagnostické a léčebné kroky, ale také zcela konkrétně i na elementární potřeby svého pacienta. A takový byl Vladimír po celých dlouhých 25 let, co jsem měl tu možnost a čest s ním spolupracovat a být jeho přítelem. Ohleduplný, vlídný, přátelský, otevřený, spolehlivý, nezištný, čestný člověk. Ohrožený druh. Po svém odchodu z Prahy na litoměřický primariát bydlel v malém městě Bohušovice nad Ohří.

Pocházím z tohoto kraje a z dětství mně zůstala silná vzpomínka, že v ulici vedoucí k bohušovickému nádraží byla na jednom domě pamětní deska věnovaná místnímu praktickému lékaři, který zde působil v předválečných letech. Vedle jména bylo na ní uvedeno, že to byl dobrý člověk a lidumil. Také ohrožená slova. Z vyprávění rodičů a prarodičů jsem slýchal, že tomu tak opravdu bylo. Byl to lékař, který netrpěl dnes tolik rozšířenou chorobou nejen naší profese – necinkala mu totiž v hlavě kasa. Když věděl, že někdo je opravdu chudý a nemá peníze, tak dotyčného ošetřil za dobré slovo. I moji nemajetní prarodiče v době delšího stonání babičky a současné hospodářské krize měli možnost pocítit jeho velkodušnost. Cedula se někdy po roce 1989 bohužel z domu ztratila, asi se na novou fasádu už zdála málo honosná, a navíc na ní byla slova, kterým dnes málokdo rozumí. Vladimír může být bez vší pochybnosti zařazen do tohoto zvláštního lékařského poddruhu. O jeho odborných kvalitách nebylo pochyb. Takových lékařů je spousta, ale u něho se navíc vysoká odbornost prolínala s dobrotou a krásou citlivé duše, ze které pak vyvěraly všechny ty shora uvedené vlastnosti.

Josef Gut

MUDr. Josef Gut

Dětské oddělení NsP Česká Lípa
Purkyňova 1849, 470 01 Česká Lípa
josef.gut@nemcl.cz
